

1:50-53 Adoniyahu's Reckoning

1. Precedent Shemot 21:14

2. Other cultures <https://www.history.com/news/church-sanctuary-asylum-middle-ages>

3. Rambam, Mishneh Torah, Hilchot Rotzeiach 5:12-14

המזבח קולט שהרי נאמר בהורג בזדון "מעם מזבחי תקחנו למות" - מכלל שההורג בשגגה אינו נהרג במזבח... וכל מי שקלטו המזבח אין מניחין אותו שם אלא מוסרין לו שומרין ומגלין אותו לעיר מקלטו. במה דברים אמורים? במחוייב גלות, אבל מי שפחד מן המלך שלא יהרגו בדין המלכות, או מבית דין שלא יהרגו בהוראת שעה, וברח למזבח ונסמך לו, ואפילו היה זר, הרי זה ניצל, ואין לוקחין אותו מעל המזבח למות לעולם אלא אם כן נתחייב מיתת בית דין בעדות גמורה והתראה כשאר כל הרוגי בית דין תמיד.

The altar protects, as it says of one who kills intentionally, "From My altar take him to die" – this shows that one who kills accidentally is not killed on the altar...

And anyone who is protected by the altar, they do not leave him there, but they give him guards and exile him to his city of refuge. When is this so? For one who is liable for exile. But one who fears that the king might kill him under the law of the king, or that a rabbinical court might execute him under special dispensation, and who flees to the altar and is beside it, then even if he is not a kohen, he is saved. They do not take him from upon the altar to die, ever, unless he is liable for death by the court with full testimony and a warning, like all others who are killed by a court.

4. Rabbi Amnon Bazak, פרק א (5) המלכה שלמה, footnote 9

הרעיון שהמזבח מצוי בחסותו של הקב"ה, ואינו שייך לאדם, מתבטא גם בפסח מצרים. מן הסיפור בשמות י"ב עולה, שבאותו הלילה נעשה הבית כולו מזבח – מקום שכולו קודש לד' וחוסה בהגנתו...

The idea that the altar is under Divine protection and is not associated with any person is also expressed in Pesach in Egypt. From the story in Shemot 12 it emerges that on that night the entire house became an altar – a place that is entirely sacred to Gd, shielded by His protection...

5. Twelve? Melachim I 3:7, Divrei haYamim I 22:5, Divrei haYamim I 29:1

6. The alleged timeline, per Abarbanel

- Year 0 Shlomo is born (Shemuel II 12) and Amnon attacks Tamar (Shemuel II 13)
- Year 2 Avshalom kills Amnon, goes to Geshur (Shemuel II 13:23)
- Year 5 Avshalom returns to Jerusalem
- Year 7 Avshalom revolts, famine begins
- Year 10 End of a three-year famine
- Year 11 King David's nine-month census
- Year 12 King David assigns shifts of kohanim

7. Abarbanel's refutations

- The assumptions of this timeline are weak
- Shlomo's "I am a young na'ar" conversation with Gd is at least 3-4 years into his reign
- How could Shlomo die at 52 and leave behind a 41-year-old son Rechavam?

8. Abarbanel to Melachim I 1:53

נחה דעתו של אדוניוהו ובא והשתחוה לפני המלך שלמה, כי חשב שמאמר אם יהיה לבן חיל, שהיה רצון שלמה שאדוניוהו ילך לפניו כאיש חיל וישרתו, ולזה בא לעמוד לפניו לשרתו, והמלך אמר לו לך לביתך, ר"ל אינני רוצה שתשרתני ותעמוד לפני תמיד, כ"א שתלך לביתך ואל תחטא בדבר רע.

Adoniyahu's mind rested, and he came and bowed before King Shlomo, thinking that the statement, "If you will be a *ben chayil*," demonstrated that Shlomo wanted Adoniyahu to go before him as an *ish chayil* and serve him. Therefore, he came before him to serve him. And the king told him, "Go home," for I don't want you to serve me and stand before me perpetually. Rather, I want you to go home, and not sin in any bad thing.

What emerges from here

9. Rabbi Amnon Bazak, פרק א (4) יחי המלך שלמה

מסתבר, שהציווי הכללי נועד בראש ובראשונה לבניהו בן יהוידע, שהוא האחראי על הביצוע כולו. ואכן, בניהו הוא האיש שמשיב למלך לאחר הציווי...

Logically, the general command was meant first and foremost for Benayahu ben Yehoyada, who was responsible to carry out all of it. Indeed, Benayahu was the one who replied to the king after the command...

10. Malbim to Melachim I 1:33

וצוה להורידו אל גיחון, שהוא מי השלוח ההולכים לאט, לרמז על המשכת מלכותו בהשקט.

And he commanded to take him down to Gichon, which is "the waters of Shiloach which go slowly" [see Yeshayah 8:6], to hint that his reign would flow in tranquility.

11. Abarbanel to Melachim I 1:53

ואולי אדוניאחזיהו להיותו גדול מאחיו ובעזרת יואב שר הצבא היה מולך בחזקה, ומחשבות הקל עמקו להביא כל זה כדי שדוד בחייו ימליך את שלמה בנו בשובה ונחת ושלום ואמת יהיה בימיו אחרי כן.

Perhaps Adoniyahu, being older than his brothers and with the aid of Yoav the general, would have reigned with power. The thoughts of Gd were deep, to bring all of this about so that David, while alive, would coronate his son Shlomo with calm, and peace and truth would be in his days afterward.

Outline of Chapter 2

2:1-10	David's last instructions to Shlomo
2:11-12	Transition
2:13-25	Adoniyahu is foiled by Batsheva
2:26-27	Evyatar is dismissed
2:28-35	Yoav is executed
2:36-46	Shimi is dismissed and executed

12. Abarbanel to Melachim I, Question 5

שיואב היה לדוד עבד נאמן ועצם מעצמיו ובשר מבשרו ועשה על דבר כבוד שמו מעשים גדולי המעלה, ולמה גמלהו רעה תחת טובה? וכ"ש לפני מותו שהיה יותר ראוי שיהיה מוחל וסולח למי אשר חטא לו ושלא ינקום וינטור את שריו ועבדיו, ואם נאמר שהיה יואב בן מות כפי הדין על אשר הרג את אבנר ואת עמשא כמו שיזכור, הנה יקשה מאד למה לא הענישו דוד בשעת המעשה או אח"כ בהיותו מלך זקן וחכם וד' הניח לו מכל אויביו מסביב?

Yoav was a loyal servant to David, as well as bone of his bone and flesh of his flesh, and he acted for the honour of [David's] name with deeds of great value! Why did [David] return him bad for his good? And certainly before dying, when it would be more fitting to forgive those who had sinned against him, and not to take revenge against his officers and servants! And if we will say that Yoav was liable for death by law, for killing Avner and Amasa as the text will mention, this would be very difficult. Why didn't David punish him at the time of the deed, or later, as an old and wise king? Hashem had subdued his enemies around him!

13. Shimi Shemuel II 19:24

Introduction

14. Abarbanel to Melachim I 2:1

מנהג הצואה מהזקנים לפני מותם היה תמיד ממנהגי האבות הקדושים, כמו שמצינו ביצחק שרצה לברך את עשו לפני מותו, ויעקב גם כן שצוה את בניו בסוף ימיו, ומשה אדוננו שברך את ישראל בשעת מותו, ויהושע שהוכיח את ישראל קודם מותו. והסבה בזה אצלי הוא מפאת המת המצוה ומפאת החי המצווה. אם מפאת המת המצוה, לפי שבעת מותו ימצא עצמו זך השכל ובהיר התבונה, כי כמו שזכר החוקר (אריסטו) במאמר השלישי מספר הנפש, כל עוד שיחלשו הכחות הגופניים יתחזקו הכחות השכליים... וכבר זכר זה גם כן הרב המורה בפרק נ"א חלק ג'... מפאת החי המצווה, הוא לפי שהדברים אשר יצווה האדם את בנו מחמת מיתה הבן מחוייב כפי הדין יותר לעשותם...

The practice of instructions from elders before they die was always the practice of the holy ancestors, as we find of Yitzchak that he wanted to bless Esav before dying, and Yaakov also instructed his sons at the end of his days, and our master Moshe blessed Israel before his death, and Yehoshua rebuked Israel before his death. I think the reason is from

the perspective of the deceased who instructs and the perspective of the living who are instructed. As far as the deceased who instruct, because at the time of his death he will find himself of pure mind and clear understanding, as the scholar (Aristotle) said... that as long as physical energies wane, intellectual energies become stronger... And Rambam also said this in Moreh Nevuchim 3:51... And from the perspective of the living who are instructed, this is because that which a person instructs his son due to [impending] death, the son faces a greater legal obligation to fulfill it...

15. Yoav

- David's nephew Divrei haYamim I 2:12-16
- Dangerous siblings Shemuel II 2:18-23, Shemuel II 16:9-10, Shemuel II 19:22-23
- Loyal general Shemuel II 2, 10-12, 14, 20, 24
- Criminal Shemuel II 3, Shemuel II 18-19, Shemuel II 20

16. Barzilai Shemuel II 17:27-29, Shemuel II 19:32-40

17. Shimi ben Gera Shemuel II 16:5-9, Shemuel II 19:17-24, Melachim I 1:8

18. Shaping the monarchy Shemuel II 7:12-17

19. Ralbag to Melachim I 2, Lesson 14

להודיע שכבר מיהר שלמה לקיים מצות אביו בענין יואב ושמעי

To teach that Shlomo already hastened to fulfill his father's command regarding Yoav and Shimi

20. But Melachim I 2:39?

21. Rashi to Melachim I 2:28

שמועת מצות דוד שצוה להורגו וידע ששלמה שונאו:

The news of David's instruction, that he instructed to kill him, and [Yoav] knew that Shlomo hated him.

22. Radak to Melachim I 2:28

שמועה שהומת אדוניהו וגורש אביתר

The news that Adoniyahu had been killed, and Evyatar had been exiled.

2:2-4 The instructions begin

23. Melachim I 2:2-4 and Melachim I 9:4-5 vs. Shemuel II 7:12-16?

24. Rabbi Amnon Bazak, פרק ב' (1) צוואת דוד לשלמה

הבעיה המרכזית בפסוקים אלו היא האמירה שמלכות בית דוד קיימת על תנאי. דוד מדגיש, שקיומה של מלכות בית דוד תלוי ב"אם ישקרו בנדיף את דרכם ללקת לפני באמת", ורק אם יעשו כן תתקיים ההבטחה "לא יפרת לך איש מעל פסא ישקאל" ... לכאורה זוהי סתירה גמורה להבטחת ד' לדוד בחזון נתן (שמ"ב ז), שמלכותו אינה על תנאי, ואם ינהג המלך שלא כשורה – הוא ייענש, אך לא יוחלף במלך מבית אחר כשם שאירע לשאול...

נראה שהתשובה לבעיה היא ההבדל שבין "עולם", במשמעות נצח, לבין 'תמיד'. ד' הבטיח לדוד מלכות נצח, אך אין בכך הבטחה לרציפות...

25. Talmud, Horiyot 11b

בעא מיניה רבי מרבי חייא: כגון אני מהו בשעיר? אמר ליה הרי צרתך בבבל.

Rebbe asked Rabbi Chiya: Would one like me bring a goat [as a sin-offering]? He replied: Your rival is in Babylon!

26. Talmud, Ketuvot 62b

רבי אתי משפטיה בן אביטל, ורבי חייא אתי משמע [צ"ל שמעא] אחי דוד.

Rebbe came from Shefatyah ben Avital, and Rabbi Chiya came from Shima, brother of David.